

Sygn. akt VI Ka 236/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie :

Przewodniczący – Sędzia SO Tomasz Skowron

Protokolant Anna Potaczek

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2013 r.

sprawy **P. R.**

obwinionego z art. 92a kw

z powodu apelacji, wniesionych przez obwinionego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 26 lutego 2013 r. sygn. akt IIW 1393/12

- I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia obwinionego P. R. od popełnienia zarzucanego mu czynu,
- II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz P. R. 610 złotych tytułem kosztów obrony,
- III. stwierdza, że koszty sądowe w sprawie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt VIKa 236/13

UZASADNIENIE

P. R. obwiniony był o to, że w dniu 14.06.2012 r. o godzinie na ulicy (...) w J. będąc kierującym pojazdem marki O. o numerze rejestracyjnym (...) nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego znakiem drogowym i poruszał się w w/w pojeździe z prędkością 61 km/h na odcinku obowiązywania prędkości 40km/h, tj. o wykroczenie z art. 92a kw.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 26 lutego 2013 r. w sprawie o sygn. akt IIW 1393/12:

- I. uznał obwinionego P. R. za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. wykroczenia z art. 92a kw i za to na podstawie art. 92a kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 1.000 złotych,
- II. na podstawie art. 118 § 1 kpow w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył mu opłatę w wysokości 100 zł.

Z wyrokiem tym nie zgodził się obwiniony. W swojej osobistej apelacji nie sprecyzował on zarzutów stawianych zaskarżonemu orzeczeniu. Z jej treści można wywieść, że zarzuca on błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez przyjęcie, że to on krytycznego dnia kierował samochodem marki O. (...). Wniósł o uniewinnienie go od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Apelację wywiódł również obrońca obwinionego, zarzucił on błąd w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie, że obwiniony popełnił zarzucany mu czyn, który to błąd miał wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie obwinionego od zarzucanego mu czynu ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje obwinionego i jego obrońcy są zasadne.

Dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów jest zdaniem Sądu odwoławczego oceną dowolną i nie może korzystać z ochrony przepisu art. 7 kpk.

Sąd Rejonowy nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, który nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia i wskazał, że należącym do niego samochodem marki O. (...) jechał krytycznego dnia jego teść R. C.. Mimo, iż świadek R. C. przyznał się do faktu kierowania samochodem w dniu kiedy zarejestrowano przekroczenie prędkości (dnia 14 czerwca 2012 roku) Sąd uznał jego zeznania za niewiarygodne. Zdaniem Sądu odwoławczego nieprzekonywujące jest odmówienie wiarygodności zeznań tego świadka z tego powodu, że „korzysta on nieprzerwanie przez okres 3 lat z samochodu zarejestrowanego na jego zięcia”, jak również z tego tytułu, iż jak to ujął Sąd Rejonowy, nie miał on wiedzy co do ubezpieczyciela i zakresu ubezpieczenia, jak też co do typu pojazdu.

W ocenie Sądu odwoławczego nie jest niczym wyjątkowym, iż osoba korzystająca z użyczonego, nie należącego do niej auta nie jest zorientowana w kwestii ubezpieczenia i to zarówno co do ubezpieczyciela, jak i zakresu ubezpieczenia. Wbrew twierdzeniom Sądu Rejonowego świadek R. C. w swoich zeznaniach (k. 44 verte) sprecyzował typ samochodu, który użytkuje, trzeba przy tym zaznaczyć, że nie jest czymś wyjątkowym, iż osoba użytkująca samochód, a niekiedy nawet jego właściciel, nie jest zorientowany w fachowym nazewnictwie typu określonego samochodu. Podobnie nic nadzwyczajnego nie dopatruje się Sąd odwoławczy w tym, że konkretna osoba nawet przez długi czas użytkuje samochód nienależący do niej. Tym bardziej jak w tym przypadku gdy właściciel jest członkiem najbliższej rodziny.

Z tego też powodu zdaniem Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy bezpodstawnie odmówił wiarygodności zarówno wyjaśnieniom obwinionego, jak i zeznaniom świadka R. C..

O sprawstwie obwinionego P. R. nie mogą też decydować zeznania świadków R. K. (k. 44 – 45) i W. P. (k. 45) – funkcjonariuszy Straży Miejskiej, którzy zeznali na okoliczności związane z doręczeniem obwinionemu raportu o przekroczeniu prędkości wraz ze zdjęciem. Z zeznań tych wynika bowiem jedynie, iż obwiniony nie miał świadomości jakiego zdarzenia wspomniany raport dotyczy. Sam fakt odmowy przyjęcia mandatu i stwierdzenia, że „ma dużo punktów karnych” nie może być w realiach niniejszej sprawy podstawą ustalenia, że to obwiniony P. R. był sprawcą wykroczenia poddanego pod osąd w niniejszej sprawie.

Z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika, iż Sąd Rejonowy pierwszorzędne znaczenie przyznaje zdjęciu widniejącemu na raporcie nr (...)...(k. 5). Stwierdza ten Sąd, że „zarys głowy kierowcy utrwalony na zdjęciu zdecydowanie odpowiada wizerunkowi obwinionego”. Zdaniem tegoż Sądu nie odpowiada on kształtowi głowy świadka R. C..

Nie sposób podzielić zaprezentowanego przez Sąd meriti stanowiska. W ocenie Sądu odwoławczego zdjęcie widniejące w przedmiotowym raporcie jest na tyle nieczytelne, że nie sposób wyprowadzać z niego szczegółów co do budowy anatomicznej głowy kierowcy widniejącego na utrwalonym zdjęciu.

Z tych wszystkich względów stwierdzić należy, iż zdaniem Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie brak jest jednoznacznych i przekonujących dowodów na sprawstwo obwinionego P. R. odnoście zarzucanego mu czynu.

W konsekwencji uznając apelacje obwinionego i jego obrońcy za zasadne zaskarżony wyrok należało zmienić i uniewinnić obwinionego P. R. od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 92a kw.

W oparciu o przepis art. 632 pkt 2 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpow kosztami postępowania w sprawie (w tym również z tytułu ustalenia przez obwinionego obrońcy) należało obciążyć Skarb Państwa.